

HON VAKNAR TVÄRT OCH STIRRAR ut i mörkret. Hörde hon en tupp? Finner sig ligga på rygg och får vända huvudet åt sidan för att ta reda på hur mycket klockan är. Siffrorna på klockradion visar 01.59. Hon vänder blicken uppåt igen. Kan höra hur djupt han sover bredvid henne. Ingen snarkning just nu, men ändå en tydligt hörbar andning som skvallrar om djup sömn. Hon ligger blick stilla under flera minuter medan ögonen sakta börjar urskilja konturer i mörkret. Vrider huvudet åt hans håll och anar att han som vanligt ligger på sidan, med ryggen vänd mot henne.

”Det kanske alltid har varit så, egentligen...”

Hon rycker till av möjligheten att hon kanske har uttalat tanken högt. Eller hördes den så klart och tydligt inom henne? För varje sekund som går blir hon alltmer osäker på hur det var. Hon kniper ihop läpparna och håller andan så länge hon orkar. Om hon nu hade sagt något högt tycks han i varje fall inte ha hört något. Han ligger stilla så när som på den lätta hävningen i kroppen vid varje inandning. De har levt ihop så länge nu, och tills för bara några veckor sedan har hon trott sig känna honom väl. Men...

Tårarna tränger på och hon vill inte släppa fram dem. Sväljer gång på gång och är sedan tvungen att öppna munnen så stort hon kan för att dra in ordentligt med luft. Nu kommer den igen, den tunga andningen som hon plågats av den senaste tiden. Flera gånger har hon varit på väg att ringa vårdcentralen och be att få träffa en läkare. Lika många gånger har hon ändrat sig när hon står med handen på telefonluren. Vad skulle hon säga om de ber henne beskriva symptomen? ”Jag får så svårt att

andas ibland, det är som om jag inte får tillräckligt med luft.” Men det kommer ju bara då och då. Det är väl inget att ta läkartid med?

Klarvaken nu. Hon vill inte ligga kvar och börjar samla mod för att försöka smyga sig ur sängen. Hon vill inte väcka honom. Mest för sin egen skull. Han har tjatat om sitt behov av att få vara ifred. Nu är det hon som vill vara ifred. Sakta söker sig hennes ena ben över sängkanten. Hon vänder sig på sidan och sätter försiktigt ned fötterna på golvet innan hon med hjälp av högerarmen häver sig upp i sittande ställning. Så håller hon andan en stund igen. Fortfarande ingen reaktion från honom. Hon viker undan täcket och reser sig upp. Rycker till när hon märker en rörelse från honom, följd av några konstiga ljud. När hon sakta vänder sig om ser hon att han vänt sig på rygg, men han sover ännu djupt.

Försiktigt tar hon på sig morgonrocken innan hon trevar sig fram till stolen där hon sin vana trogen lagt sina kläder för den kommande dagen redan innan hon gått och lagt sig. Hon hopas innerligt att hon fått med sig allt i famnen medan hon smyger sig ut genom dörren. Tack och lov står den som vanligt på glänt så att hon kan klämma sig emellan utan ett ljud. Hon tar sig ned för trappan och in i köket. Lampan ute på gården kastar sitt sken genom fönstret, så hon avstår från att tända taklampan. Slår upp ett glas mjölk och sätter sig vid köksbordet. Dricker sakta i små klunkar och vågar äntligen släppa fram tårarna. Tankarna flödar också, utan ordning.

”Vad har jag gjort för fel? Älskar han mig inte längre? Vad var det egentligen som hände i eftermiddags? Vad ska jag göra nu? Jag är så förbannad på honom att jag skulle vilja slå sönder något. Han ser mig knappt längre. Är jag ingenting värd?”

När mjölken är urdrucken blir hon sittande länge. Blicken vilar oseende på det avröjda köksbordet som badar i släpljuset från utomhuslampan. Tankarna har stillnat och givit plats för en obegriplig, inre tomhet. Det tycks vara helt vindstilla ute, inte ett ljud från buskgrenarna som brukar slå mot fönstret. Det enda hon hör är knäppningarna från köksklockan, sekund för

sekund. Hon reser sig och går fram till fönstret. Ser ut på gården utan att medvetet registrera någonting därute. Mörkret utanför lampskenet är fortfarande kompakt. Så lägger hon märke till att hon fryser om både fötter och ben. Hon låter morgonrocken falla till golvet och klär sig snabbt. Sedan ser hon ned på morgonrocken och låter den ligga. Nu har hon bestämt sig.

Hon tar fram en vattenflaska, ett öppnat paket Ballerinakex och ficklampan med magnetfästet från kylskåpsdörren. Stoppar ner alltihop i en skulderväska som hon tar med sig ut i hallen. Letar reda på en varm tröja och drar den på sig. Sedan jackan och stövlarna. Hon stannar till vid väggen med alla fotona som också är lite upplysta av gårdslampan. Hon och han i olika situationer. Vänner och släktingar från många tillfällen. Det är som om inget av det angår henne längre. I varje fall inte om inget förändras. Klumpen i halsen växer sig för stark ännu en gång och hon känner sig tvungen att luta sig mot väggen. Hon låter tårarna strömma tyst. Det är längesedan hon gråtit hulkande. Märker att hon egentligen behöver gå på toaletten men tänker sätta sig någonstans utomhus. En toalettspolning skulle förstöra allting. Innan hon går ut tar hon en runda i köket och hämtar med sig lite hushållspapper. Snyta sig tänker hon göra ute, utom hörhåll för sovrummets öppna fönster.

Klicket när hon låser upp ytterdörren låter öronbedövande högt och hon blir åter stående blickstill för att lyssna. Inget ljud från övervåningen den här gången heller. Hon skjuter upp dörren och ser ut. Hon vet att hon med största säkerhet inte kommer att se någon annan människa därute, speciellt inte vid halv tre på morgonen. Ändå blir hon så överdrivet försiktig. Hon trycker sakta igen dörren efter sig och tar sig så ljudlöst hon kan nedför trappan. Går mot grinden utan att vända sig om. Så länge hon befinner sig inom radien för gårdslampans sken behöver hon inte tända ficklampan. Väl ute på bygatan inser hon att de andra gårdarnas lampor också är tända. Skulle någon mot förmodan vara uppe och få syn på henne får det bara vara så. Hon tar den lilla kröken och möter det kompakta mörkret några tiotal meter bort, där byn slutar. Så fort hon är

inne i mörkret sätter hon sig i vägkanten och kissar. Så knäpper hon igen byxor och jacka, tänder ficklampan och ger sig iväg.